

GUDESTJENESTE MED NATTVERD

Fjellhamar kirke 4. februar 2018

Markus 9, 2 – 13

PREKEN

BIBELTEKSTEN

Seks dager senere tok Jesus med seg Peter, Jakob og Johannes og førte dem opp på et høyt fjell, hvor de var alene. Der ble han forvandlet for øynene på dem, ¹ og klærne hans ble så skinnende hvite at ingen som bleker klær her på jorden, kan få dem så hvite. ² Elia viste seg for dem sammen med Moses, og de snakket med Jesus. ³ Da tok Peter til orde og sa til Jesus: «Rabbi, det er godt at vi er her. La oss bygge tre hytter, en til deg, en til Moses og en til Elia.» ⁴ Han visste ikke hva han skulle si, for de ble grepet av stor frykt. ⁵ Da kom det en sky og skygget over dem, og det lød en røst fra skyen: «Dette er min Sønn, den elskede. Hør ham!» ⁶ Og med ett, da de så seg omkring, så

de ingen annen enn Jesus; bare han var hos dem.

⁷ På veien ned fra fjellet påla han dem at de ikke skulle fortelle noen hva de hadde sett, før Menneskesønnen var stått opp fra de døde. ⁸ De tok til seg dette ordet, og de diskuterte seg imellom hva det er å stå opp fra de døde. ⁹ Og de spurte ham: «Hvorfor sier de skriftlærde at Elia først må komme?» ¹⁰ Han svarte: «Elia kommer først og setter alt i rette stand. Men hvordan kan det da stå skrevet om Menneskesønnen at han skal lide mye og bli foraktet? ¹¹ Jo, jeg sier dere: Elia er allerede kommet, og de gjorde med ham som de ville, slik det står skrevet om ham.»

VENDEPUNKTET

Vi møter nå Jesus og disiplene på det som tradisjonelt omtales som vendepunktet i evangeliet og Jesus-historien. Eller mer korrekt, seks dager etter, som vår fortelling starter med. Frem til dette vendepunktet omtales, i tillegg til litt varierende plass til fortellingene rundt Jesu fødsel og død, Jesu offentlige tjeneste. I den første fasen var han mye ute blant folk, i til dels store antall, og han reiste rundt i store deler av Israel for å treffe folk og

forkynne sitt budskap om Guds rike. Så på veien ut til landsbyene ved Cæsarea Filippi, langt nord i landet, spurte Jesus disiplene hvem folk sier han er, og dernest hvem de sier han er. Da svarte Peter: Du er Messias. Fra da av ser vi at Jesus i stadig større grad brukte sin tid på disiplene. På basis av deres bekjennelse av han som Messias ville Jesus styrke deres forståelse dypt nede for å forberede dem på den avsluttende påskeuken i Jerusalem. Og det første han gjør er nettopp å forutsi hva som skal skje med han, menneskesønnen, disse tre dagene: Han skal lide mye, død og stå opp igjen.

Fortellingen vi hørte i dag fra fjellturen seks dager etter står midt i spennet mellom før og etter dette vendepunktet. Kristi forklarelsesdag er toppunktet og avslutningen på åpenbaringstiden vi har hatt de siste fem-seks søndagene hvor hvem Jesus er blir åpenbart på sitt mektigste. Og samtidig er det starten på Jesu fokus på disiplene, her de tre i den indre krets, og det peker frem mot fastetiden som kommer de neste syv søndagen frem til påske, Jesu vei mot lidelse, død og oppstandelse.

GJENFORTELLE

Jesus tok med seg Peter, Jakob og Johannes. Den indre krets. Hvorfor det? Hvorfor ikke alle 12? Ja, hvorfor ikke de 70 disiplene som var med ved en anledning? Ja, hvorfor ikke 5000 som ved brødunderet? I siste instans bunner det spørsmålet i hvorfor viser ikke Gud seg for alle mennesker, i hvert fall alle som ønsker det, sånn at ingen trenger å tvile. Sånn er det ikke, da hadde dette ikke handlet om en tro. Vi tror kun når vi har bevis eller opplevd det helt uforklarlige selv.

De er på fjellet, i ødemarken. Det mest typiske stedet for hvor Gud taler og åpenbarer seg, også Jesus. På fjellet, ut i naturen. Et mektig kirkerom. Moses møtte Gud der som vi hørte. Der forvandles klærne hans til skinnende hvit. Akkurat som dåpskjolen er hvit, og konfirmantkappa, prestekjolen, likskjorta. Vi kler oss som vår mester.

Elia og Moses kom og snakket med han. De to som representerte hele GT, loven og profetene. Moses loven og Elia profetene. Og de snakket med han.

Om hva da? Lukas forteller at det var om den avslutning Jesu liv skulle få i Jerusalem. Og det passer godt med at de fikk beskjed om vente til å fortelle om dette til Jesus var stått opp igjen. Og at Jesu fokus var nettopp å forberede disiplene og seg selv på dette.

Visste Jesus at han skulle møte disse gromme karene der på fjellet? Det er mulig å tenke seg at Jesus ble like overrasket som disiplene over det de opplevde. Og at han der fikk vite noe mer om Guds plan for avslutningen i Jerusalem. Han visste han skulle lide, død og stå opp, så basis var på plass. Men kanskje var det noe nye sider ved dette som klarnet for han? Kanskje han da trengte tid til å fordøye dette selv, og at det var blant annet derfor disiplene ikke skulle fortelle noe dette før etter han var oppstått?

Men en ting var ikke nytt for han, og heller ikke disiplene, og det var Guds røst som sa: Dette er min sønn, den elskede. Hør han! De samme ordene lød fra himmelen når han ble døpt. Og for Jesus å få den bekreftelsen gjentatt, at han er Guds sønn, den

elskede, må han gitt stor oppmuntring etter den nok noe mer alvorstunge praten med Elia og Moses. På vei ned fra fjellet diskuterte disiplene hva det er å stå opp fra de døde, siden de skulle vente til da med å fortelle. Og de spurte om hvorfor Elia måtte komme først? Jesus svarte at Elia skal sette alt i rette stand. Rydde vei for Herren. Det vil si sørg for at det ikke er humper og hindringer slik at alt er klart når Herren kommer. Og Jesus spurte så retorisk selv: Hvorfor skal menneskesønnen lide mye og bli foraktet, underforstått når veien er ryddet for han? Og på det svarte Jesus: Elia er kommet og de har gjort med han som de ville. Disiplene skjønnte at han snakket om døperen Johannes og hans likvidering. Som for Elia er veien for Jesus, ryddet for lidelse og død, og oppstandelse.

HØR HAM!

Før skyen kom og Gud ropte ut sin kjærlighet til sin Sønn Jesus, og påbudet om å høre ham, så var Elia og Moses der. Etterpå når skyen lettet så var Jesus alene. Om ikke lovens og profetenes tid var over så var den tatt over av Jesus, av evangeliet. Nå

er det ham vi skal høre på. For det ropet lyder ikke til Jesus, men til disiplene: Hør ham! Det innebærer at noen hører på ham. Og det er disiplene, det er deg og meg. Ham skal vi høre på. Han har noe å si oss som Gud vil vi skal høre. Det er mange røster som roper og ber oss høre etter i dag. Det er mange budskap der ute og her inne i tanke og sinn, og på skjerm. Men Gud ber oss høre på Jesus. Og ikke da velge den Jesus og de Jesus-ordene som klør i øret og som passer oss. Som en gammel revy tekst av Aage Reiter sier: *Vi velger så pent på demokratisk vis en Gud som er som vi vil. Da gjør det ikke så meget om han er den Gud som er til.*

Vi må høre på ham som er Guds sønn, som er den elskede, og som fylt av den kjærlighet for vår skyld og i kjærlighet til oss ikke viker unna den veien som nå møter han, full av lidelse, forakt og død. Han har noe å si oss om å leve, om å dø. Om synd og om nåde. Om tro, håp og kjærlighet. Jeg vil høre på ham, i Norge i 2018. Han sier at det hjerte er fylt av taler munnen. La oss fylles opp av hans ord, av hans sannhet, av hans kjærlighet og nåde. Jeg tror

ikke det finnes en bedre røst å lytte til og å fylle vårt hjerte opp med, enn Jesus.

Å FORTELLE OM STORE OPPLEVELSER

Alle bibeltekstene i dag på Kristi forklarelsesdag, forteller om opplevelser av Guds nærvær, om Guds hellighet, og Guds storhet. Ta av deg skoene, stedet du står på er hellig grunn, får Moses vite. Og Moses skjulte ansiktet. På fjellet gripes disiplene av stor frykt, og Matteus forteller at de kastet seg til jorden når Guds røst lød fra skyen. (2 Pet 1?) Som kirke og som prest er vi gode på være nede i dalen dere vi må kjempe og tro i motgang, vi er gode på det lille barnet født i en skitten og kald stall blant de undertrykte, vi er gode på det lille og unnselige. Men hvilke ord har vi og bruker vi om Guds storhet, og Guds herlighet og ære, om Guds hellighet? For selv om jeg og sikkert flere med meg, lengter etter flere slike opplevelser av Guds storhet, så er de ikke fraværende. Om vi ikke har hørt Guds røst så vi av redsel har måtte skjule ansiktet, så har mange av oss hatt ulike opplevelser av Guds nærvær, Guds tiltale, en omvendelse til tro på Jesus, en åndsfylt stund hvor varme, fred,

klarhet, eller kjærlighet og nåde fylte oss på en særlig måte. Hvordan forteller vi om det? Trenger en forklarelse, Kristi forklarelse en forklaring? Eller er den hevet over det? Det må oppleves?

I dag legger vi ut våre store opplevelser på Facebook eller instagram. Med bilde. Og for tiden er det mange bilder fra turer ute i vintereventyret som glitrer i sol og snøkrystaller. Jeg kunne selv ha lagt ut et bilde fra det magiske vintereventyret alias februar dagene under Lillehammer OL i 1994, som utspiller seg der ute i skog og fjell nå. Men selv ikke et bilde kan yte opplevelsen rettferdighet selv om de kan si mer enn tusen ord. Og erfaringene av Guds nærvær har vi ikke digitalt, på bilde, klart til å dele på sosiale medier. Der henvises vi til ordene. Og de blir så små, strekker ikke til, når de store og sterke opplevelsene skal beskrives. Men jeg tror også vi kvier oss for å dele de store opplevelsene fordi vi er redd de skal blekne når vi skal kle de i ord. Det vi husker så sterkt og intenst, kan bli så tamt og puslete når det skal sies. Og om vi ikke selv gjør det, så kan andre så lett stille spørsmål

med hele vår opplevelse. Så det er best å la det være. Og kanskje ligger den gode gamle janteloven på lur litt også. Vi har en uvilje mot å bruke store ord, og tro at vi har fått oppleve noe ekstra.

SÅ FANTASTISK DET MÅ VÆRE Å TRO!

Tre tirsdager på rad har vi nå noe som heter tirsdagstapas spesial for konfirmantforeldre. Der vises det tre små filmsnutter med folk fra menigheten vår som svarer på tre spørsmål. Blant annet hva det er for dem å være kristen. Hør på det:

Vise filmsnutt med intervjuer om hva er det å være kristen.

Er det noen syn av Jesus i skinnende hvite klær, og en røst fra himmelen som fortelles om? Nei. Men det banker en Jesus-tro i disse på ulikt vis som betyr noe dypt i livet deres. Jeg satt rundt et av bordene og skulle lede samtalen på tirsdagstapas etterpå. Mange av konfirmantforeldrene tenker at Jesus er et godt ideal, en god tradisjon, gode verdier, som mange setter høyt. Og de synes det er fint at noen kan oppleve at Jesus gir dem støtte og

trygghet. Og så beveget samtalen seg etter hvert inn på hva er det med de som tror på Jesus, hva er det forskjellen som gjør det/skaper det. Og ettersom flere av filmsnuttene ble vist, sa flere med ulike ord: Så fantastisk det må være å få ha en sånn tro. Det må være så fint. Hadde vi spurt disse som snakker på filmen så hadde de ikke følt at de hadde noe fantastisk å si, men disse vitnesbyrdene om troen på Jesus berører og skaper en lengsel. La oss våge å snakke om våre erfaringer av Guds nærvær, om hva troen betyr for oss, hvem Jesus er for oss. Om det ikke er stemmer fra skyen vi kan fortelle om, så kan de ørsmå hull i dagen, fra søndagen, hvor vi får glimt av Jesus den elskede som elsker oss videre, gå for det samme. I disse tidvis ørsmå og tidvis store hull i dagen, midt i livet, kan det leve en tro som mennesker rundt oss tenker det må være fantastisk å få ha. La oss åpne oss for disse glimtene av Guds nærvær, våge trå på hellig grunn, og la oss frimodig dele de med hverandre andre rundt oss.